

ΒΑΣΙΛΗΣ ΗΓΟΙΑΚΟΣ

Ω ΛΕΛΕ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

Αυρι

670

15030 ΠΑΡΕΔΙΕΥΣΗ

P. M. 16. 17

Η έκδοση αυτή έγινε με την οικονομική ενίσχυση του
Συλλόγου Αετομηλιτσιωτών " Το Ντένισκο "

ω Λελε^ε

ΒΑΣΙΛΗΣ ΗΓΟΙΔΑΚΟΣ

Ω ΛΕΛΕ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ

©

Βασίλης Νιτσιάκος

ISBN 960-210-153-9

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 1993

Αισθητική επιμέλεια: Πέρος Μπέχλης

Εκδόσεις Οδυσσέας ΕΠΕ

Δαφνομήλη & Α. Μωραΐτου 3

114 71 Αθήνα, τηλ. 3625575

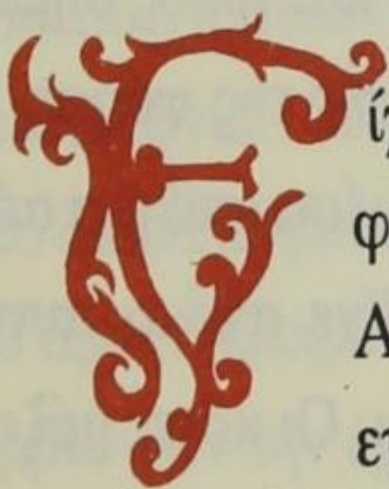
Κεντρική διάθεση: Κοινοπρακτική

Ιπποκράτους 68 106 80 Αθήνα, τηλ. 3609197

Στη Βούλα
που ξέρει

Στη Βασιλική
που μαθαίνει

Διάβα

είχε ακόμα τη γεύση του ρυζόγαλου που φάγανε στη Μπάρα. Ήταν παράξενο. Αυτό το ρυζόγαλο ήταν σταθμός στον ετήσιο κύκλο της ζωής του. Κι ας ήταν απλώς ένα μίγμα από γάλα και ρύζι. Γάλα και ρύζι που είχαν άφθονο. Δεν ήταν όμως το υλικό. Ούτε η γεύση

του. Ήταν το γεγονός. Ήταν αυτό που συνόψιζε. Ήταν η δύναμη και το μυστήριο που προσέδιδε στη γεύση του μια ολόκληρη ιστορία. Η ιστορία των περιοδικών διαβάσεων. Αυτό το αιώνιο «διάβα» στα οροπέδια που δεν απόκτησαν ποτέ σταθερή μορφή. Στα οροπέδια με τις ανήσυχες γραμμές και τους φευγαλέους χρωματισμούς. Η Μπάρα ήταν η ίδια μια γεύση. Κι είχε γίνει ένα με την αίσθηση της μετακίνησης. Γι' αυτό δεν έλειπε από καμιά ιστορία. Από καμιά αφήγηση. Όταν μιλούσαν για ένα σταθμό με σημαίνουσα αξία ως προς το διάβα, μιλούσαν για τη Μπάρα. Ανεξάρτητα αν ήταν όντως έτσι στην αντικειμενική γεωγραφία. Η Μπάρα ήταν στοιχείο της υποκειμενικής γεωγραφίας. Σημείο και τόπος σημαντικός της συλλογικής συνείδησης αυτής της φάρας. Της φάρας που δεν υπάρχει παρά μόνο μέσα από μια αέανη επανάληψη αυτού του διάβατος. Είχε ακόμα αυτή τη γεύση. Και πλησίαζαν στο Επταχώρι. Οι κότες μάζευαν τα κεφάλια τους μεσ' απ' τις τρύπες που είχαν ανοίξει στις λινάτσες. Θα συνέπασχαν κι αυτές με τους ανθρώ-

πους. Θα έβαζαν τα κακαρίσματα μόλις θα φούντωνε ο καβγάς. Ο καβγάς που επαναλαμβάνεται χρόνια τώρα. Από τότε που ναυλώνουν φορτηγά για να μετακινούνται τα γυναικόπαιδα. Και ξεφορτώνουν στο Επταχώρι. Από 'κει με τα караβάνια. Εφτά ώρες. Φτάνανε συνήθως νύχτα. Λίγο πριν φέξει. Για να μην τους πάρουν χαμπάρι. Παρόλο που ήξεραν πως εκείνες τις μέρες ξενυχτούσαν οι αρχές για να τους «υποδεχτούν». Το προαύλιο του σχολείου είναι ιδανικός χώρος για ξεφόρτωμα. Άπλωμα κι απάνεμο. Ήταν πια ζήτημα ταυτότητας η επανάληψη της ίδιας ιστορίας. Έτσι έσβηνε η γεύση του ρυζόγαλου. Κι άρχιζε η γλυκεία περίοδος του καλοκαιριού. «Λαλόκλου ανόστου». Αυτή η σύγκρουση είχε γίνει κάτι σαν τελετουργία. Ένα rite de passage. Είχε ενσωματωθεί στο διάβα με μια συμβολική σημασία. Ένα συναρπαστικό όριο. Τέλος κι αρχή μαζί. Δεν έκαναν τίποτα για να αμβλύνουν την έχθρα. Ήταν το μοναδικό γειτονικό χωριό που δεν είχαν συνάψει κουμπαριά. Κάτι που το έκαναν εθιμικά. Για να μετατρέψουν ουδέτερες ή εχθρι-